

Hoofdstuk 42

Lieve kleinkinderen,

Hebben jullie wel eens iemand een cadeautje gegeven, waarvan je later spijt had, dat je het aan die persoon gegeven had?

Dat komt voor. Ik zeg dan altijd: 'Om welke reden geef je een cadeautje? Doe je dat om een 'dank je wel' terug te krijgen? Of alleen om het plezier van iets geven?'

In onderstaand verhaal geeft Jezus iets geweldigs aan een verlamde man.

Maar hoe groot was zijn dankbaarheid? Zou Jezus later ook spijt hebben gehad, dat hij die man genezen had?

Hoofdstuk 42 - De verlamde man van Bethesda - Johannes 5

Niet ver van de Schaapspoort in Jeruzalem was naast een vijver een badhuis met vijf overdekte gangen. Dat grote huis heette Bethesda. Vlakbij dat spiegelende water in die vijver lag in de gangen van dat badhuis een groot aantal zieke mensen. Al die zieke mensen en ook verlamden en blinden lagen daar te wachten op het wonder dat zou komen. Ja, van tijd tot tijd kwam dat water in die vijver in beweging. De golven klotsten dan tegen de hoge randen en de eerste man of vrouw, die dan in het water sprong, genas. Maakte niet uit welke ziekte of lichamelijk gebrek die persoon had.

Dit gold alleen voor de eerste man of eerste vrouw die in het water was!

De mensen in Jeruzalem geloofden heel zeker dat zo nu en dan een engel uit de hemel kwam om dat water in beweging te brengen en zo'n wonderbaarlijke kracht in dat water bracht dat het iedere ziekte genas.

Jullie begrijpen dat die vijf overdekte gangen altijd overvol waren met zieke en gebrekkige mensen. Welke zieke man of vrouw wil nu niet door een wonder genezen worden?

Tijdens Jezus zijn laatste Loofhutfenfeest in Jeruzalem lag daar in dit badhuis een verlamde man te wachten, al acht en dertig jaar lang. Zijn grootste verlangen was eens als eerste in het golvende water te komen....

Niet altijd was hij verlamd geweest. Nee, in zijn jonge jaren was hij een echt 'feestbeest' geweest. Met zijn sterk en gezond lichaam ging hij met zijn vrienden hele nachten op stap. Maar door dat feestvieren, met zo nu en dan iets te doen wat het daglicht niet kon verdragen, had hij een ziekte opgelopen, met als gevolg dat hij verlamd was geraakt.

Al acht en dertig jaren lang had hij hier op zijn slaapmat gelegen. Geen stap kon hij meer lopen en als een klein kind moest hij verzorgd worden. Zijn vrienden van vroeger waren hem al lang vergeten en zijn ouders leefden niet meer.

Familie hier in Jeruzalem had hij niet.

Soms kreeg hij de gedachte dat er niemand op de hele wereld zo eenzaam was als hij en dat hij nooit weer gezond zou worden. Vaak moest hij terugdenken aan de tijd van vroeger, hoe hij feest gevierd had. Die fakkeloptocht op het tempelplein, wat was dat geweldig geweest.

Als hij zijn ogen stijf dichtkneep kon hij zich alles weer voor de geest halen, alle blijde en mooie dingen van vroeger toen hij nog jong en gezond was....

Hij was nu wel dicht bij het water neergelegd, maar hoe vaak had hij daar ook wel niet om moeten vragen? Eindelijk hadden zijn verzorgers aan zijn smeekbede gehoor gegeven. Zo nu en dan werd één van zijn burens genezen, iemand die eerder in het water lag dan hij. Maar zou hij met zijn verlamde benen ooit de eerste kunnen zijn?

Moedeloos dacht hij vaak dat hij hier in Bethesda wel zou sterven, op deze slaapmat, waarop hij nu al acht en dertig lange jaren lag.

Hier in Bethesda! Huis-van-barmhartigheden betekende deze naam. Een mooie naam, dacht hij bitter. Waarom merkte hij niets van Gods barmhartigheid!

Toch bleef hij maar hier in Bethesda. Waar zou hij ook anders heen moeten? Er was toch niemand die op hem wachtte, die van hem hield. En je kon nooit weten....

Alle dagen maar weer lag hij daar, zijn vermoeide ogen gericht op het water, dat daar te blinken lag onder de blauwe lucht.

Op een middag, midden in de feestweek, zag deze verlamde man tussen alle bezoekers een man in een witte mantel die hij nooit eerder had gezien. Hij liep bij alle bedden langs, keek om zich heen, net alsof hij naar iemand zocht. Het zou wel een feestganger zijn die nu tijdens het Loofhutfenfeest, iemand uit zijn familie een bezoek wilde brengen. In ieder geval kwam deze persoon niet voor hem. Hoe lang was het nu al geleden dat hij voor de laatste keer bezoek had gehad?

Kijk, nu kwam die man toch naar hem toe en bleef bij hem staan! Natuurlijk, hij zou hem iets vragen en dan weer verder gaan.

Wil je gezond worden?

Maar waarom keek deze persoon hem zo vreemd aan, zo blij en toch ook zo ernstig? Waarom glimlachte hij zo vriendelijk in zijn donkere baard? O, wonder, deze vreemdeling boog zich naar hem toe en vroeg: 'Wil je gezond worden?'

De verlamde man kreeg een kleur van blijde schrik. Zijn hart begon fel te kloppen. Dan was er toch nog iemand die medelijden met hem had en hem wilde helpen. 'Meneer,' stamelde hij, 'ik heb geen enkele kans. Er is niemand die mij wil helpen wanneer het water weer in beweging komt. Ik ben altijd te laat.'

Meer durfde hij niet te zeggen. Maar zijn ogen vroegen: 'Wilt u mij helpen? Blijf hier bij mij en als vandaag of morgen, nog tijdens dit Loofhuttenfeest, God een engel stuurt om dit water in beweging te brengen, wilt u mij dan in het water dragen?'

Maar Jezus - ja, hij wat het, deze vreemde bezoeker in zijn witte mantel - was hier niet gekomen om een verlamde man naar het water te dragen. Jezus hoefde niet te wachten op een engel uit de hemel. Jezus kon met één woord de ergste ziekte genezen. En dat wilde hij met deze verlamde man ook doen. Zelfs al kende deze man Jezus niet en was hij ziek geworden en verlamd aan beide benen als gevolg van zijn verkeerde manier van feestvieren, zoals hij in zijn jeugd had gedaan.

Jezus zei: 'Ga staan. Pak je draagbed op en loop!'

Direct voelde de verlamde man dat er iets in zijn lichaam veranderde. Er kwam gevoel in zijn armen en hij kreeg weer kracht in zijn benen. Hij wist niet wie deze vreemde meneer was, maar hij begreep wel dat het een groot profeet moest zijn. 'Ga staan,' had hij gezegd. En hij voelde: hij was helemaal genezen! Hij moest zijn ligmatras pakken en ermee weglopen.

Hij sprong overeind en pakte zijn matras. Ook al was het vandaag sabbat, deze onbekende man die hem genezen had, had het tegen hem gezegd en hij deed het. Toen hij rechtop stond met zijn matras onder zijn arm, keek hij om zich heen, maar hij zag Jezus niet meer. Jammer, nu kon hij hem niet bedanken. Maar het

voornaamste was: hij was genezen en kon weer lopen. Misschien trof hij straks in de tempel zijn weldoener wel.

Vol goede moed en met grote stappen liep hij door de smalle straten van Jeruzalem. En dat na acht en dertig jaar.

Hij zag dezelfde nauwe straatjes, dezelfde blinde muren, dezelfde winkels, hij rook dezelfde geurtjes van lang geleden. O God, het was allemaal nog mooier dan hij al die jaren gedacht had!

Plotseling was daar achter hem een schelle, boze stem, die schreeuwde: ‘Weet jij niet dat het vandaag sabbat is? Het is vandaag ten strengste verboden om een bed te dragen!’

Met een schok bleef hij staan en keek achterom. Een paar Farizeeërs wenkten hem. Hij moest meekomen....

Dat zo’n man zich niet schaamde om vandaag op klaarlichte dag met een matras onder zijn arm rond te lopen. Wanneer zou dit domme volk nu eens leren om de sabbat te houden? Op deze manier was het geen wonder dat God zijn volk in de steek liet en dat de Messias niet kon komen! Maar deze wetsovertreder zouden ze het nu eens heel goed inprenten!

Met gebogen hoofd en nog met zijn matras onder de arm liep hij met de Farizeeërs mee. Hij was ook altijd de pisang! Nu kon hij voor het eerst sinds jaren weer lopen en nu dit.... Als die Farizeeërs hem nu in de gevangenis gooiden dan was hij weer even ver! Waarom had die profeet dit ook tegen hem gezegd? Hij had even goed morgen dat matras op kunnen halen!

In de rechtbank, terwijl deze strenge Farizeeërs in hun deftige, bont gekleurde mantels hem een streng verhoor afnamen, vertelde hij alles. Ze moesten het met hem eens zijn: die profeet die hem genezen had, kon hij niets weigeren. En van **hem** moest hij dat matras dragen!

‘En wie was die man dan?’

Natuurlijk wisten de Farizeeërs het wel. Dat die Jezus niet één dag kon wachten om die man weer te laten lopen. Eén dag maakte toch niets uit? Maar het allerergste was nog dat die Jezus een ander de opdracht gaf om de sabbat te breken! Maar zo lang ze geen bewijs hadden konden ze Jezus niets maken....

En streng zeiden ze tegen de man: ‘Zoek de man op die jou genezen heeft. Die man die tegen jou zei van: ‘Pak je draagbed op en loop.’ En wanneer je weet wie die man is dan kom je bij ons terug en vertel je ons zijn naam. Doe je dat niet, dan weten we je te vinden en zal je je straf niet ontlopen. Het is niet niets, wat je gedaan hebt en wij willen niet dat God ons allemaal gaat straffen voor het kwaad dat jij gedaan hebt. Ook al was het dan in opdracht van die man.’

Blij en opgelucht ging hij naar buiten. Daar was hij genadig van afgekomen! Natuurlijk ging hij de man zoeken die hem genezen had. En die man die zo’n

groot wonder bij hem gedaan had, zou zich ook wel redden bij de Farizeeërs. In ieder geval wilde hij niet door de Farizeeërs gestraft worden om iets dat hij van die man moest doen.

Maar hoe hij ook zocht in de straten en op de pleinen van de stad, nergens was Jezus te bekennen. Tot slot hield hij maar op met zoeken en ging naar de tempel. Er waren wel slechtere plaatsen te bedenken voor iemand die God wilde bedanken voor zijn genezing....

Maar, de Here Jezus vond tijdens het Loofhuttenfeest de tempel niet zo'n goede plek voor deze man. En dat vooral om reden dat er tijdens dit feest nogal rijkelijk veel op wijn getrakteerd werd. Deze man die in zijn jeugd op een verkeerde manier zoveel feest had gevierd moest nu niet direct weer zoveel wijn drinken. Zo gemakkelijk zou hij weer de verkeerde kant op kunnen gaan. Ook Jezus ging naar het tempelplein en zocht de genezen man op.

‘Mijn vriend,’ zei Jezus op ernstige toon tegen hem. ‘Je bent beter geworden. Doe nu geen verkeerde dingen weer. Anders loopt het slechter met je af.’ Verbaasd, niets zeggend, zag de man Jezus tussen de andere mensen verdwijnen. ‘Die man heeft gelijk,’ dacht hij. ‘Ik moet hier weg.’ Maar nu wist hij nog niet wie die man was die hem eerst genezen had en hem nu waarschuwde geen verkeerde dingen te doen. ‘Wie was die man die zojuist met mij stond te praten?’ vroeg hij aan de mensen die vlak bij hem stonden. De mensen keken hem verbaasd aan en zeiden: ‘Maar weet je dat niet? Dat is Jezus, de rabbi van Nazareth, die in Galilea zoveel wonderen heeft gedaan.’

Zonder er verder bij na te denken ging deze door Jezus genezen man naar de rechtbank, naar de Farizeeërs, aan wie hij moest vertellen wie hem genezen had. De hoge heren keken er niet raar van op. Ze wisten het al wel, maar waren blij dat ze nu bewijs hadden dat Jezus de sabbat gebroken had. Ze lieten Jezus direct ophalen voor verhoor. Hij zou wel bang zijn, dachten ze, nu ze het bewijs hadden dat Jezus met opzet de sabbat brak.

Maar toen Jezus voor hen stond was hij helemaal niet bang. Hij wilde niet met hen te strijden over de vraag of je iemand op de sabbat beter mag maken, ja of nee.

Jezus wist dat zijn werk hier op aarde niet lang meer zou duren. Het was tijd dat hij ook aan de leiders van het volk Israël bekend maakte dat hij de Messias was. ‘Ik heb gewerkt op de sabbat,’ zei Jezus tegen hen, ‘maar ik heb het recht om dat te doen. Mijn Vader werkt aan één stuk door en daarom doe ik dat ook.’

Woedend werden de Farizeeërs op Jezus. Dat hij dit durfde te zeggen. Hij hield zich niet aan de wetten die te maken hadden met de sabbatsrust, maar wat hij nu

zei, was vele malen erger. Hij noemde God zijn Vader. En daarmee maakte hij zichzelf gelijk aan God.

Vreemd was dit. In plaats dat ze Jezus nu direct in de gevangenis gooiden, lieten ze hem verder spreken. Welke geheime macht zat hierachter?

Jezus sprak verder: 'Wees er zeker van dat ik deze dingen niet uit mezelf gedaan heb, maar mijn Vader in de hemel heeft mij opdracht gegeven om dit te doen. En ik zal nog grotere dingen doen.

Want zoals God leven geeft, zo zal ook ik, zijn Zoon, eens alle mensen die gestorven zijn weer tot leven roepen. Verwonder jullie je niet over wat ik zeg: Er komt een uur dat alle mensen die in een graf liggen de stem van de Mensenzoon zullen horen. Dan zullen ze allemaal uit hun graf tevoorschijn komen.

De mensen die goed geleefd hebben zullen opstaan en eeuwig leven. Maar de mensen die slecht geleefd hebben, zullen opstaan en veroordeeld worden.'

De Farizeeërs moesten zich inhouden. Dit was verschrikkelijk. Dit was pure godslastering!

Hoe zouden ze die Jezus op de beste manier kunnen veroordelen en doden? Nu direct tijdens dit Loofhuttenfeest?

Jezus wist wel wat ze met hem van plan waren, maar zijn uur was nog niet gekomen. De leiders van het volk Israël 'durfden' op dit moment Jezus nog niet te veroordelen en hem doden. Hun haat en boosheid was daar al wel groot genoeg voor. Maar Jezus liet niet toe, dat ze hem nu al gevangen namen. Eén keer zou hij zich aan hen overgeven, maar dan wel op zijn tijd en zijn uur, zoals zijn Vader dat tegen hem gezegd had.

Rechtop liep Jezus de rechtszaal uit de stad in. Niet één van de hoge heren die hem kon tegenhouden....